

mõttel henne man, ifs parremba ollewat hulga rahwa perra miina. Sago, mes taht! Lennas siina mitma tõisega, ke ka weel siina rühksiwa ja pelksiwa ilda ja ilma jäwat. Nemma saiwa ka perale. Ent jo tõmmas linnopüüdjä wõrgo rame kofko, nink fik olliwa finnitabbatu, muud kui ne, ke aigfaste wõrgo olliwa tähhele pandnu nink ärralinanu. Hans, ke ka wõrgun olli nink näggi mihhe forjusest wäljatullewat, üttel saksa-keli: „Nüüd olleme kimbun.“ — Linnopüüdjä rõmust sest surest sagist nink naksi hõlega neid rästid üts tõise perra wäljawõtma, käänd neide kala ümbre nink wissas neid omma suurte märsi. Kui temma pea Hansi henda olles haardnu, sis tännit Hans, disekui temma olles teednu, mes tedda piddi päästma, nink üttel jälle ommist oppitu sõnnust neid: „Kannata, kannata! Sinna jõe, kae ommete! ma olle Kreli tohtri kaswand Hans.“ — Mees heiti eddimält ärra, disekui mõnni kawwal waim tedda taht naarda; ent kui ta pea jälle olli omma mele mannu sanu, sis naksse temma ni ligest wäest naarma, et tälle pea narust kõttowallo sai. Kui naar mahha jäi, sis üttel temma: „Wai, Hansikenne! siin ei olles ma sinno otsnu: kuidas sinna minno wõrko sait?“ Nink jälle piddi temma ni naarma, et silmist wessi wäljatulli, kui Hans tohtri sõnnaga koste nink üttel: „Nisamma ja seperrast nida!“ — Nink se olli wist üts tõisine sõnna; Hans ni häste kui tõise fik olliwa „nisamma ja seperrast nida“, ehk ilma mele ja mõtlemata, ni kui kergemeleliste rästide wiis om, siina wõrko sanu. Siski ennege linnopüüdjä wõisse neid naarda ja neist kui hääst sagist rõmustada. Ent Jummal lojuste armastajil, ke neid waisid wangituid näiwa, kea ollesse wõinu omma wabbaust ja ello hoita ja rõõmsaste siina ja täina lennata, piddi neid priskid linda halle ollema. — Kik wi-

matfid, et nemma es mõista saksa-keelt kõnnelda, lõppet mees ilma armota ärra; ent Hansi weije temma tohtrile taggasi nink sai hääst löidmisse hinda. Ent siski weel surembat kaswu sai tohter. Et nemma sedda oppetedu rästast nätta saassi, tulliwa nüüd rahwas ka kaugest temma tohtretamisse alla, nink ni sai temma se kuulsa Hansi läbbi palju rahha pällida.

Meije olleme sedda sündinu asja kül omman jutun weidi ehitanu, et ta kalendri ostjal kaunimb olles luggeda; ent et rästas Hans wõrgun saksa-keelt kõnnel nink se läbbi sai päästetus, se om tõtteste sündinu.

Mes muud weel? — Kostus: Ka wäiko linda wist ja kõrrast wõime palju märki: 1) Wäga hä om, kui ollet middage opnu ja parrajal ajal sedda prugit. 2) Ülliharwaste pääsep üts rästas säratsel wist wõrgust wälja. Parremb om sis rästal, ni kui ka innemissel, henda wõrka eest hoita. 3) Paljo innemisse, ke hennelle wallatul wist õnne otsewa, omma jo mailma wõrko sanu, kost nemma es pääse. 4) Ütte targa perra miina om parremb kui rumala rahwa hulga perra. 5) Mes sa kergemelega teet, se wõip sulle sures rasseusses miina. — Hoitko tõtte waim fik meije luggejid se eest!

S. S.

Tarto-lina ärrapallanu tomifirriko wannu pärrojānu müri kanno.

(Kae pilt kalendri een.)

Wanäl ajal, kui Tarto-linan 40,000 inemist olliwa ellaman, nink neljan firrikun (neide sean üts weine firrik) jumalaorjust peti, sis olli tomifirrik lige suremb nink uhkemb. Temäl olli 260 jalga piuta, 110 jalga laiuta nink torniga 280 jalga forruta. Tedda nakkati jo 1224. aastal Tarto piiskopi Häärmani I wallitsuse al üllesteggema, selsamal ajasta-